

ja kange tuul laggeda peal tuisku keeritama. Laps rohis sääreni süggawa lumie sees, kingad ning sakad märjad ja üsna lumiega räntsas. Väike weeris loja, piime tiikis kätte ja loysakas lumie-seedu läks ika paksemaks. „Kas sa oled wäffand?“ küsis wana-meis ohkades, ja laps kostis nutuko eälega: mul on wäffimüs ja külm käes. „Tulle mino sülle,“ ütles Tooms — se olli wana-mehe niini — „ma kannan sind tüki kesse maad eddasi.“ Laps wöttis teina kaela ümber kinni ja pallus: kanna mind agga nattuke, kuni ma jalgu puhkan; siia wana-rauk olled issegi wäffimisek. — Tuisuga pörkas Tooms teelt kõrwale ja ekkis wiimaks opis ära. Seed otsides kipus tuul ja wäffimüs kätte; laps olli sülles maggama uimunud, setepärast istus Tooms kaljokünkale natuke puhkama. Teina pä olli taffe, silmad wausid koka ja ürikehe ajja pärast uimusta maggama. Laps, kedda külm uuest äratatud, pallus ärda meelega: armas Tooms, lasse mind maha! külm löhub mino jallad ruffuks. Agga Tooms ei kuulnud enam pallumist egga wöinud wastata; teina elowaim olli külma käes roidund, keha jabba kangeks tömand, süsti oidsid ta tuimad kohmetanud käed lapse otsego raud-siddemega kinni. Si jöudnud lapse nuttu, egga kaebamise-eäl furnu sarnast enam äratada; abbi üidmise ellin waus tuulde. Kui enam peastmist ei olnud loota akas wagga laps enast surma wasti valmistama. „Armas Suimal“ — pallus teina — „kui mino surma-tund siin kätte jõuab, siis läkita oina ingli

mulle troostiks, kes mind taewa jubatab. Lühenda, elde Issand! kannatamise tunni wallu ja peasta mind sest äddast, sest Siino käes on se wäggi ning se au iggatwest.“ Külmaist ära rannastatud laps nõrgutas oina pä wana-mehe riina peale ja uimus maggama. Keha wabbisemine jäi aega möda soigu, ingamine arwemaks, löpes wiimaks otse, ja Betti olli nisama kangeks läinud kui Tooms. Lumie lahutas walge rüü mõlema furnude ümber. Ja kui tuule kohin waitis, lumie-saddu löpes ja ö kätte jõudis, seal seisis tähtedega ehitatud taewas otsego teina furnu-katte nende sülle, ja laps ning wana-meis ingasid rahul.

Kest ö jõudis kätte; seal tulli üks selts herrasid sülle mäggede jahi pealt taggasi. Äkitselt tõstsid jahi koerad suurte ulgu ning aukumise kärva. Üks teender, kes koera tulli waatama olli läinud, rutas kohkudes taggasi ja ütles: Oh, Suimal parako! mis suur õnnetus! Kaks külma käes kohmetanud inimesed istuwad kui furnud seal künka naal. Kõik rutasid luggu waatama. Otsego kaks koka koidetud puu-algo istusid Tooms ja Betti; waatajad tõstsid sedda nähes ühest suust kohkumise ja kahhetsemise eäle. Üks neist herradest katsus suure oolega, kas furnu kehadel weel elo sees olli. (Põra leht ümber seal näed sa nende pilt.) Kas on lootust, armas tohter? küsisid teised, ja tohter kostis: „peame katsuma mis neist saab, kas ärkawad elusse wai mitte. Neid teine teisest lahutada ei olle wöimalik, ehk meie peakime wana-mehe